

Markó Bálint, a Babeş–Bolyai Tudományegyetem rektorhelyettesének köszöntő beszéde
Elhangzott 2020. november 20-án, A Magyar Tudomány Napja Erdélyben – 19. fórum
rendezvény megnyitóján

Tisztelt meghívottak, kedves barátaim!

Egy izgalmas új helyzetben találjuk magunkat, amikor el kell gondolkoznunk azon is, hogy mit is jelent tulajdonképpen ünnepelni. Ünnepelni sokféleképpen lehet, legfőképpen azt szoktuk meg, hogy úgy ünneplünk, ahogy az előzőekben már elhangzott, egymás szemébe nézünk, valahol az asztalnak különböző oldalán ülünk és megbeszéljük a közös dolgainkat, és azt is megbeszéljük, hogy milyen más dolgaink lehetnének, ahol lehet ,hogy éppen nem értünk egyet, de talán egyet kellene értenünk.

Ez a helyzet alapvetően más, itt igazából nem egy közös asztal körül ülünk, hanem talán különböző drótoknak a végén, különböző látható vagy láthatatlan szálak végén ültünk le valahol, karanténban, vagy karanténon kívül, irodában vagy irodán kívül, ami nagyon sok előnnyel is járhat, úgy ahogy elhangzott, hisz bekapcsolhatjuk a világot, tulajdonképpen abba amiről beszélünk. És ez tulajdonképpen én úgy gondolom, hogy a kulcsszó, amikor a tudományról beszélünk és pedig az, hogy beszélünk, én úgy vélem, hogy ebben a furcsa helyzetben amiben találjuk magunkat alapvetően el kell gondolkoznunk azon, hogy vajon valamit nem teszünk-e mi rosszul. Nemrég látott napvilágot egy olyan felmérés, ami azt mutatja, hogy az emberek jelentős része itt Romániában, de valószínűleg máshol is amennyire én jól értettem, azon gondolkodik, hogy egyáltalán beadassa-e az azt a valamikor szétosztandó oltóanyagot, vakcinát, és őszintén, amikor megláttam a felmérés eredményét, akkor azon gondolkoztam, hogy vajon mit tettünk mi rosszul. Én úgy gondolom, hogy amit mi rosszul tettünk az az ha nem mondjuk el, azt, hogy miről szól a tudomány, hogy mik a tudományos eredmények, az lenne talán a legnagyobb hibánk, hogyha hallgatnánk, egy kicsit megtekerve, egy kicsit másként parafrázálva, Karinthy híres verssorait, ha nem tudjuk elmondani mindenkinek, akkor mindenképpen el kell mondanunk mindenkinek és nem állhatunk meg, nem hagyhatjuk, hogy ne mondjuk el a tudományt. Azt hiszem, hogy a legnagyobb ünnep és a legjobb ünnep a tudományban éppen ez, ha felállunk elmondjuk egymásnak eredményeinket, megbeszéljük ezeket és kibeszéljük magunkból az eredményeinket, hiszem ez lesz az a mód ahogy tulajdonképpen hozzá tudunk járulni nemcsak a világ épüléséhez, ha nem akár egymás és magunk épüléséhez is, és jelen esetben egyértelműen a magyar nemzeti tudomány, illetve a magyar tudományos világ építéséhez.

Nekünk egyetemként és itt nemcsak a magunk egyetemére gondolok, hanem természetszerűleg

minden felsőoktatási intézményre, egyértelműen ez a szerepünk, olyan diákokat nevelni, oktatni, olyan diákokat kibocsájtani, akik kérdéseket tesznek fel, kérdéseket fogalmazznak meg, válaszokat is próbálnak ezekre adni és ezeket a válaszokat a legszélesebb körben tudják és akarják elmagyarázni.

Én úgy vélem, hogy ez a mai nap ennek az ünnepe és ennek jegyében kívánok önöknek, az Erdélyi Múzeum-Egyesületnek egy nagyszerű és kiváló ünnepet!